

UZASADNIENIE

R. P. został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 13 września 2013 roku w sprawie VI K 346/13 za czyn popełniony w dniu 23 marca 2013 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 178a § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat oraz karę 150 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 złotych;

- postanowieniem z dnia 23 lutego 2015 roku w sprawie VI Ko 2270/14 Sąd Rejonowy w Radomsku zarządził wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności;

II. wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 28 października 2013 roku w sprawie VI K 523/13 za czyn popełniony w dniu 30 lipca 2013 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 178a § 1 kk na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat oraz karę 60 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 złotych;

- postanowieniem z dnia 24 lutego 2015 roku w sprawie VI Ko118/15 Sąd Rejonowy w Radomsku zarządził wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności;

III. wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 22 stycznia 2014 roku w sprawie VI K 777/13 za czyn popełniony w dniu 14 grudnia 2013 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 190 § 1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat;

- postanowieniem z dnia 10 kwietnia 2015 roku w sprawie VI Ko 628/15 Sąd Rejonowy w Radomsku zarządził wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności;

IV. wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 18 czerwca 2014 roku w sprawie VI K 155/14 za czyn popełniony w okresie od 03 lutego do 04 marca 2014 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 190 § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat oraz karę 80 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 złotych;

V. wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 03 września 2014 roku w sprawie VI K 329/14 za:

a) czyn popełniony w dniu 23 kwietnia 2014 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 288 § 1 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

b) czyn popełniony w dniu 22 kwietnia 2014 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 284 § 1 kk na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności,

c) czyn popełniony 18 kwietnia 2014 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 190 § 1 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

d) czyn popełniony w marcu 2014 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 190 § 1 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;

- na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres tymczasowego aresztowania od 24 kwietnia 2014 roku.

Sąd Rejonowy w Radomsku wyrokiem łącznym z dnia 17 listopada 2015 roku w sprawie VI K 49/15:

1. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015r., poz. 396) połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Radomsku, opisanymi w punktach I i II części wstępnej wyroku łącznego i orzekł wobec R. P. karę łączną 9 miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 71 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk stwierdził, że kara łączna pozbawienia wolności orzeczone w punkcie 1 wyroku ulega skróceniu o okres 50 dni, odpowiadających liczbie uiszczonych stawek dziennych grzywny, orzeczonej wobec skazanego wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomsku z 13 września 2013 roku w sprawie VI K 346/13, opisanym w punkcie I części wstępnej wyroku;
3. rozwiązał karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną wobec skazanego wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 03 września 2014 roku w sprawie VI K 329/14, opisanym w punkcie V części wstępnej wyroku łącznego i na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk, art. 89 § 1a kk w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 396) połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności, orzeczone prawomocnymi wyrokami opisanymi w punkcie IV, Va, Vb, Vc, Vd części wstępnej wyroku łącznego i orzekł karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
4. na podstawie art. 63 § 1 kk w zw. z art. 577 kpk zaliczył skazanemu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności, orzeczonej w punkcie 3 części dyspozytywnej wyroku, okres odbywania kary pozbawienia wolności w sprawie VI K 329/14 od dnia 24 kwietnia 2014 roku;
5. ustalił, że w pozostałym zakresie wyroki Sądu Rejonowego w Radomsku, opisane w punktach I, II, IV, i V części wstępnej wyroku łącznego, podlegają odrębnemu wykonaniu;
6. na podstawie art. 572 kpk umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego co do wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku, opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku łącznego i stwierdził, że wyrok ten w całości podlega odrębnemu wykonaniu;
7. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. B. kwotę 236,16 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej skazanemu z urzędu;
8. zwolnił skazanego od kosztów sądowych.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez skazanego R. P. i jego obrońcę.

Apelacja skazanego wywiedziona, jak wynika z analizy jej treści, z podstawy prawnej art. 438 pkt 4 kpk zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi rażącą surowość wymierzonej „kary pozbawienia wolności”.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez „znaczne złagodzenie kary pozbawienia wolności”.

Apelacja obrońcy skazanego wywiedziona została z podstawy prawnej art. 438 pkt 4 kpk i zarzuciła rażącą niewspółmierność kar łącznych orzeczonych w punktach 1 i 3 zaskarżonego wyroku, wynikającą z niezastosowania zasady całkowitej absorpcji przy łączeniu kar.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punktach 1 i 3 i wymierzenie skazanemu za zbiegające się przestępstwa, opisane w punktach I i II oraz IV i V kary łącznej w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Apelacje są nietrafne i nie zasługują na uwzględnienie.

W warunkach przedmiotowej sprawy brak było podstaw do zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady absorpcji.

Zasada absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej może być zastosowana, gdy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami zachodzi bliski związek przedmiotowy i podmiotowy, a przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2000 roku, IV KKN 39/99, KZS 2010 nr 6A, poz. 213, Legalis). Popelnienie większej ilości przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektyw absorpcji (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 12 lipca 2000 roku, II AKa 171/00, Legalis nr 48086).

Skazany w warunkach penitencjarnych co prawda prezentuje poprawne postawy i zachowania, jednakże nie należy tracić z pola widzenia faktu, iż był on wielokrotnie karany - zapadło wobec niego 5 wyroków, 4 razy była orzekana kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, w trzech przypadkach zarządzone wykonanie kar warunkowo zawieszonych. Popelnione czyny godziły w różne dobra prawne - bezpieczeństwo w komunikacji, wolność, mienie. Okoliczność ta świadczy, iż skazany jest osobą niepoprawną, zdemoralizowaną, która całkowicie lekceważy zasady porządku prawnego.

Przeciwko zastosowaniu zasady absorpcji przemawiał też brak ścisłego związku podmiotowo - przedmiotowego pomiędzy czynami, za które R. P. został skazany wyrokami opisanymi w punktach I i II oraz w punktach IV i V części wstępnej zaskarżonego wyroku. W przypadku czynów objętych wyrokami opisanymi w punktach I i II wyroku łącznego – skierowanych przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, uwagę zwraca wysoki stopień stanów nietrzeźwości - 1,28 mg/l, 0,94 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Przestępstwa ujęte wyrokami opisanymi w punktach IV i V, choć popelnione w bliskim odstępie czasowym, skierowane były przeciwko innemu dobrom chronionym prawem – wolności, mieniu i dokonane na szkodę innych pokrzywdzonych.

W tych okolicznościach stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy doszedł do słusznego wniosku, iż wobec skazanego brak jest podstaw do zastosowania przy wymiarze poszczególnych kar łącznych pozbawienia wolności zasady pełnej absorpcji. Wymierzone kary łączne są karami właściwymi, zasadnymi i nie mogą być uznane za kary rażąco surowe. W ocenie Sądu Okręgowego tak ukształtowane kary należy uznać za uwzględniające dyrektywę oddziaływania wychowawczego.

Podzielić jedynie należy zawartą w apelacji skazanego uwagę, że Sąd Rejonowy błędnie określił początek „działalności przestępczej” skazanego na 2012 rok, bowiem pierwszego czynu dopuścił się 23 marca 2013 roku.

Reasumując, Sąd Odwoławczy nie dopatrył się żadnych podstaw do podzielenia zarzutów i wniosków zawartych w apelacjach i dlatego zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu w postępowaniu odwoławczym zasądzone zostały na rzecz obrońcy z urzędu na podstawie §17 ust. 4 pkt 3 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015r., poz. 1801).

O zwolnieniu skazanego od obowiązku poniesienia kosztów postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk, co uzasadnia jego pobyt w zakładzie karnym oraz sytuacja materialna.